

บทที่ 1

อุตสาหกรรมการประกันภัย

1. ความหมายของอุตสาหกรรมการประกันภัย
2. ลักษณะสำคัญของอุตสาหกรรมการประกันภัย
3. ประเภทของธุรกิจประกันภัย
  - 3.1 แบ่งตามลักษณะวัตถุที่เอาประกันภัย
  - 3.2 แบ่งตามลักษณะการดำเนินงานของธุรกิจ
4. ความสำคัญของธุรกิจประกันภัย
  - 4.1 ความสำคัญของธุรกิจประกันวินาศภัย
  - 4.2 ความสำคัญของธุรกิจประกันชีวิต
5. ความสำคัญของอุตสาหกรรมการประกันภัยที่มีต่อรัฐ
  - 5.1 ความสำคัญต่อรัฐในด้านเศรษฐกิจ
  - 5.2 ความสำคัญต่อรัฐในด้านสังคม

1. ความหมายของอุตสาหกรรมการประกันภัย

อุตสาหกรรมการประกันภัย (Insurance Industry) มาจากคำว่า “อุตสาหกรรม” และ “การประกันภัย”

“อุตสาหกรรม” ตามความหมายที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับเฉลิม-พระเกียรติ หมายถึง การทำสิ่งของเพื่อให้เกิดผลประโยชน์เป็นกำไร, การประกอบธุรกิจขนาดใหญ่ที่ต้องใช้ทุนมาก¹

“การประกันภัย”ตามความหมายที่ปรากฏในพจนานุกรมศัพท์ประกันภัย อังกฤษ - ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน หมายถึง การกระจายความเสี่ยงภัยโดยมีผู้รับประกันภัยเป็นผู้รับเสี่ยงภัย และกระจายความเสี่ยงภัยไปให้แก่ผู้เอาประกันภัยรายอื่น ๆ ที่มีลักษณะของความเสี่ยงภัยคล้ายคลึงกัน²

“การประกันภัย” ตามความหมายที่ปรากฏในคู่มือวิชาการประกันภัยของสมาคมประกันวินาศภัย เรียบเรียงโดยคณะอนุกรรมการคั่นคว่ำและวิชาการ หมายถึง วิธี การกระจายความเสี่ยงภัยอย่างหนึ่ง ซึ่งสมาชิกทุกคนที่ประสงค์จะเข้าร่วมโครงการ จะ ต้องจ่ายเงินคนละเล็กน้อยซึ่งเรียกว่าเบี้ยประกันภัยให้กับกองทุนกลาง และเมื่อมีสมาชิก คนใดคนหนึ่งเคราะห์ร้ายได้รับความเสียหายตามเหตุการณ์ที่เอาประกันภัยไว้ สมาชิกผู้นั้น ก็จะได้รับเงินชดเชยจากเงินกองทุนกลางนั้นตามที่ตกลงกันไว้ โดยมีบริษัทประกันภัยเป็นผู้จัดการกองทุนทั้งในการประเมินความเสี่ยงภัยและให้บริการในการชดเชยค่าสินไหมทดแทน³

สรุป อุตสาหกรรมการประกันภัย หมายถึง การประกอบธุรกิจรับ โอนความเสี่ยงภัยจากผู้บริโภค (ผู้เอาประกันภัย) โดยมีการตกลงทำสัญญากันไว้ และคู่ สัญญาทั้งสองฝ่ายต้องปฏิบัติตามสัญญาเพื่อประโยชน์ซึ่งกันและกัน ในการนี้ผู้ประกอบ การจะได้รับผลตอบแทนจากการให้บริการคุ้มครองความเสี่ยงภัยในรูปของเบี้ยประกันภัย เป็นประโยชน์สำหรับตน ในขณะที่เดียวกันผู้ประกอบการก็ต้องจ่ายเงินชดเชยในกรณีเกิด ความเสียหายแก่ผู้บริโภคตามข้อตกลงในสัญญาเพื่อการบรรเทาความเดือดร้อนที่เกิดขึ้น กับผู้บริโภค

2. ลักษณะสำคัญของอุตสาหกรรมการประกันภัย

จากความหมายของอุตสาหกรรมการประกันภัยข้างต้น นักศึกษาจะเห็นว่า อุตสาหกรรมการประกันภัยเป็นอุตสาหกรรมการให้บริการแขนงหนึ่งซึ่งมีลักษณะสำคัญที่แตกต่างจากอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าทั่วไปหรืออุตสาหกรรมการให้บริการแขนงอื่น ๆ ดังนี้

1) ลักษณะของสินค้าหรือการให้บริการ ในการซื้อสินค้าโดยทั่วไปผู้บริโภคจะตัดสินใจซื้อสินค้าต่อเมื่อเกิดความพอใจจากการพิจารณาถึง รูปลักษณะ สี ขนาด ประโยชน์ใช้สอย และราคาที่เหมาะสม ส่วนการซื้อบริการ เช่น การซื้อบริการของบริษัทท่องเที่ยวหรือการซื้อบริการห้องพักของโรงแรมนั้น ผู้บริโภคไม่อาจสัมผัสได้ถึง ความพอใจที่เป็นรูปธรรมเช่นการซื้อสินค้าทั่วไปแต่ผู้บริโภคก็สามารถได้รับความพอใจได้ โดยการพิจารณาจากปัจจัยต่าง ๆ ที่ผู้ขายพยายามสื่อให้เห็นหรือสัมผัสได้ด้วยแผ่นพับ ที่แสดงรูปสถานที่ท่องเที่ยว หรือห้องพักตัวอย่าง เป็นต้น แต่ความพอใจจากการซื้อ ประกันภัยนั้นผู้บริโภคต้องศึกษาทำความเข้าใจจากข้อตกลงที่ผู้ขายเสนอให้เกี่ยวกับความ ค้ำประกันที่ผู้บริโภคจะได้รับ เงื่อนไข และข้อยกเว้นการปฏิบัติต่าง ๆ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการ ศึกษาดังกล่าวเป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจนักสำหรับผู้บริโภคโดยทั่วไป ดังนั้นในทางปฏิบัติต้อง อาศัยคำชี้แนะของตัวแทนหรือนายหน้าประกันภัยเป็นสำคัญ และสำหรับตัวแทนหรือนาย หน้าประกันภัยของไทยในปัจจุบันส่วนใหญ่มักให้ความสนใจกับการชี้แนะที่มีคุณภาพเพื่อ การเข้าใจอย่างละเอียดก่อนตัดสินใจซื้อประกันภัยน้อยมากกลับไปให้ความสำคัญกับยอด ขายเป็นหลัก ทำให้เกิดปัญหาในภายหลังเมื่อเกิดความเสียหายขึ้นแล้วผู้บริโภคมิได้รับ ประโยชน์ตามที่ตนเองคาดคิด ทั้งนี้เพราะขาดความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการประกันภัยอย่าง ชัดเจน ส่งผลเสียต่อภาพพจน์ของธุรกิจประกันภัยโดยรวม

2) การกำหนดราคาค่าบริการ การกำหนดราคาสินค้าหรือบริการโดย ทั่วไป ผู้ประกอบการจะกำหนดขึ้นจากต้นทุนค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ทั้งที่เป็นต้นทุนคงที่และต้น ทุนแปรผัน แล้วจึงบวกเพิ่มด้วยกำไรโดยจะได้พิจารณาถึงราคาของคู่แข่งชั้นในตลาด ประกอบ แต่การกำหนดราคาค่าบริการของอุตสาหกรรมการประกันภัยต้องอาศัยข้อมูลค่า ใช้จ่ายที่เกิดจากการชดเชยค่าเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินในอดีตซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายส่วน ใหญ่ของโครงสร้างต้นทุนเป็นเกณฑ์ในการคำนวณหาความน่าจะเป็นของค่าใช้จ่ายดังกล่าว

ในอนาคตแล้วจึงนำมารวมกับค่าใช้จ่ายทางการบริหารงานและบวกเพิ่มด้วยกำไรที่เหมาะสม ผลลัพธ์ที่ได้คือค่าบริการในการให้ความคุ้มครองที่เรียกว่า “เบี้ยประกันภัย” โดยเบี้ยประกันภัยนี้จะมีอัตราแตกต่างกันตามลักษณะความเสี่ยงภัยที่ผู้ประกอบการจะพิจารณาได้ ดังนั้นในทางปฏิบัติการคำนวณโดยใช้หลักการทางคณิตศาสตร์เพื่อกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยให้สอดคล้องกับสภาพความเสี่ยงภัย รวมทั้งความถูกต้องของข้อมูลที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณจึงเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า การกำหนดค่าบริการของอุตสาหกรรมการประกันภัยมีความยุ่งยากและซับซ้อนกว่าการกำหนดราคาสินค้าหรือบริการโดยทั่วไป

3) รายได้ของผู้ประกอบการ ในระบบการค้าโดยปกติผู้ประกอบการจะได้รับรายได้ต่อเมื่อได้มีการส่งมอบสินค้าหรือให้บริการแก่ผู้บริโภค ยกเว้นในกรณีที่มีการให้สินเชื่อก็จะได้รับรายได้หลังจากการส่งมอบสินค้าหรือให้บริการแล้วเป็นระยะเวลาหนึ่งตามข้อตกลง และการให้สินเชื่อนี้ถ้าเป็นระยะเวลาไม่นานนักเช่น 1 เดือนก็มักจะไม่มี การคิดดอกเบี้ย แต่ถ้าเป็นการให้สินเชื่อระยะยาวจะมีการคิดดอกเบี้ยด้วย โดยรายได้ในกรณีของการให้สินเชื่อนี้ทางการบัญชีอาจถือเป็นรายได้ค้างรับหรือลูกหนี้ นอกจากนี้แล้ว ในบางกรณีผู้ประกอบการอาจจะได้รับรายได้ล่วงหน้าได้ในรูปของเงินมัดจำในกรณีรับจ้างทำสินค้าหรือให้บริการ เช่นเงินมัดจำค่าเช่าห้องพักหรือเงินมัดจำค่าจ้างตัดเสื้อผ้า เป็นต้น ในกรณีนี้เมื่อผู้ประกอบการได้รับเงินล่วงหน้าดังกล่าวแล้วต้องรีบผลิตหรือให้บริการในเวลาต่อมาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาหนึ่งซึ่งไม่นานนัก

สำหรับอุตสาหกรรมการประกันภัยนั้น รายได้ที่ผู้ประกอบการได้รับมาในรูปของเบี้ยประกันภัยนั้นถือเป็นรายได้รับล่วงหน้าซึ่งมีภาระผูกพันในการให้บริการความคุ้มครองเป็นเวลาดำเนินชั่งยาวนานโดยปกติประมาณ 1 ปีสำหรับการประกันวินาศภัย และสำหรับการประกันชีวิตแล้วแต่จะตกลงกันซึ่งอาจเป็น 10 ปี หรือตลอดระยะเวลาที่ผู้เอาประกันภัยมีชีวิตอยู่ก็ได้ ทำให้ผู้ประกอบการเกิดความยุ่งยากในการจัดการกับเบี้ยประกันภัยที่ได้รับมานี้ กล่าวคือหากจะนำเงินเบี้ยประกันภัยดังกล่าวไปลงทุนเพื่อให้เกิดประโยชน์ก็ต้องกังวลใจว่าในช่วงเวลาของการลงทุนนั้นจะมีการชดเชยค่าเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินของผู้บริโภคเป็นจำนวนมากน้อยเพียงใด แต่ถ้าไม่นำเงินเบี้ยประกันภัยไปลงทุนก็จะทำให้ธุรกิจเสียประโยชน์จากการบริหารการเงินที่ไม่ดีพอ ดังนั้นจะเห็นว่าวิธีการบริหารเงิน

รายได้ของอุตสาหกรรมการประกันภัยเป็นเรื่องสำคัญยิ่งต่อความอยู่รอดของธุรกิจและต่อภาพพจน์ของอุตสาหกรรมโดยรวม

4) รายจ่ายของผู้ประกอบการ รายจ่ายของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรม การผลิตและการให้บริการโดยทั่วไปสามารถทราบจำนวนที่แน่นอนได้ไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายในการผลิต ค่าใช้จ่ายในการบริหารงาน ค่าใช้จ่ายทางการตลาดและอื่น ๆ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นรายจ่ายที่ทราบกำหนดเวลาของการชำระที่ชัดเจน แต่สำหรับผู้ประกอบการใน อุตสาหกรรมการประกันภัยนั้นค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่คือการชดเชยเงินผลประโยชน์แก่ผู้ บริโภคในกรณีที่เกิดความเสียหายขึ้นซึ่งไม่สามารถทราบได้ชัดเจนว่าความเสียหายดังกล่าว จะเกิดขึ้นเมื่อใดและเป็นจำนวนเท่าใด ดังตัวอย่างประกอบดังนี้

ตัวอย่าง บริษัทมั่นคงใจประกันภัยจำกัดได้พิจารณารับประกันภัยรถยนต์ แบบให้ความคุ้มครองรวมแก่ลูกค้า 3 ราย (จำนวน 3 คัน) โดยมีระยะเวลาเอาประกันภัย 1 ปี รายละเอียดข้อตกลงปรากฏตามตาราง

ลูกค้า	วงเงินเอา ประกันภัย (บาท)	เบี้ยประกันภัย (บาท)	การชดใช้ค่า สินไหมทดแทน ตลอด 1 ปี (บาท)	หมายเหตุ
ก.	700,000	30,000	-	ไม่เกิดความ เสียหาย
ข.	700,000	30,000	700,000	รถยนต์หาย
ค.	700,000	30,000	10,000	เกิดอุบัติเหตุ ประเมินค่า เสียหายรวม 10,000 บาท

จากตัวอย่างข้างต้นนักศึกษาจะเห็นว่าในการพิจารณารับประกันภัยรถยนต์ ทั้ง 3 รายของผู้ประกอบการ (บริษัทมั่นคงใจประกันภัย จำกัด) นั้นมีวงเงินเอาประกันภัย และเบี้ยประกันภัยเท่ากันทุกราย แต่รายจ่ายที่เกิดขึ้นสำหรับความคุ้มครองในแต่ละรายนั้น

แตกต่างกัน ในทางปฏิบัติจึงเป็นเรื่องยากที่จะกำหนดว่ารายจ่ายของผู้ประกอบธุรกิจประกันภัยจะเป็นเท่าใดในแต่ละช่วงเวลา ต้องอาศัยหลักการพิจารณารับประกันภัยด้วยความรอบคอบและต้องมีจำนวนผู้เอาประกันภัยในลักษณะที่คล้ายคลึงกันจำนวนมาก รายเพื่อการกระจายความเสี่ยงภัย ส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพในการบริหารรายจ่ายของผู้ประกอบธุรกิจประกันภัย

3. ประเภทของธุรกิจประกันภัย

การประกันภัยอาจแบ่งโดยลักษณะทั่วไปอย่างกว้าง ๆ เป็น 2 ประเภท คือ การประกันภัยภาครัฐบาล (Public Insurance) และการประกันภัยภาคเอกชน (Private Insurance) สำหรับการศึกษาในหนังสือเล่มนี้จะมุ่งเฉพาะการประกันภัยภาคเอกชนเท่านั้น โดยพิจารณาแบ่งประเภทของการประกันภัยได้ดังนี้

3.1 แบ่งตามลักษณะวัตถุประสงค์ที่เอาประกันภัย

การประกันภัยสามารถแบ่งตามลักษณะวัตถุประสงค์ที่เอาประกันภัยได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1) การประกันภัยบุคคล (Insurance of Persons) เป็นการประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบุคคล ได้แก่ การประกันชีวิต การประกันอุบัติเหตุส่วนบุคคล และการประกันสุขภาพ เป็นต้น

2) การประกันภัยทรัพย์สิน (Property Insurance) เป็นการประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองแก่ทรัพย์สินทั้งหลาย ได้แก่ การประกันอัคคีภัย การประกันภัยรถยนต์ การประกันภัยทางทะเล เป็นต้น

3) การประกันภัยความรับผิดตามกฎหมาย (Liability Insurance) เป็นการประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองต่อความรับผิดตามกฎหมายซึ่งบุคคลหรือหน่วยงานต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่บุคคลภายนอก

3.2 แบ่งตามลักษณะการดำเนินงานของธุรกิจ

การประกันภัยสามารถแบ่งตามลักษณะการดำเนินงานของธุรกิจได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1) การประกันชีวิต (Life Assurance) เป็นการประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองต่อชีวิต

2) การประกันวินาศภัย (Non-Life Insurance) เป็นการประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองในเรื่องต่าง ๆ ที่มิใช่การประกันชีวิต

สำหรับธุรกิจประกันภัยที่มีอยู่ในประเทศไทยนั้นได้แบ่งตามลักษณะการดำเนินงานของธุรกิจเป็น 2 ประเภท คือ

1) ธุรกิจประกันชีวิต เป็นธุรกิจที่รับประกันในภัยต่าง ๆ ที่เกิดแก่ชีวิตบุคคล ปัจจุบันการประกันชีวิตมีกรรมกรรรมหลายชนิด ที่สำคัญ ได้แก่

1.1) การประกันชีวิตแบบตลอดชีพ (Whole Life Assurance)

1.2) การประกันชีวิตแบบชั่วระยะเวลา (Term Life Assurance)

1.3) การประกันชีวิตแบบสะสมทรัพย์ (Endowment Assurance)

1.4) การประกันชีวิตแบบเงินรายปี (Annuity Assurance)

อนึ่งเพื่อให้สะดวกต่อการเข้าใจของผู้บริโภค กรรมกรรรมประกันชีวิตในปัจจุบันสามารถให้ความคุ้มครองรวมถึงการประกันสุขภาพและอุบัติเหตุส่วนบุคคลด้วย

2) ธุรกิจประกันวินาศภัย เป็นธุรกิจที่รับประกันในภัยต่าง ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตบุคคล ซึ่งพอจะแบ่งเป็นชนิดที่สำคัญได้ดังนี้

2.1) การประกันอัคคีภัย (Fire Insurance)

2.2) การประกันภัยรถยนต์ (Automobile Insurance)

2.3) การประกันภัยทางทะเล (Marine Insurance)

2.4) การประกันภัยเบ็ดเตล็ด (Casualty Insurance) ได้แก่

(1) การประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคล (Personal Accident Insurance)

(2) การประกันภัยอุบัติเหตุการเดินทาง (Travel Accident Insurance)

- (3) การประกันภัยสุขภาพ (Health Insurance)
- (4) การประกันภัยสำหรับเงิน(Money Insurance)
- (5) การประกันภัยโจรกรรม (Theft Insurance)
- (6) การประกันภัยกระจก (Plate Glass Insurance)
- (7) การประกันภัยเครื่องจักร (Machinery Breakdown Insurance)
- (8) การประกันภัยพืชผล (Crop Insurance)
- (9) การประกันภัยความรับผิดตามกฎหมายต่อสาธารณชน (Public Liability Insurance)
- (10) การประกันภัยความรับผิดตามกฎหมายของนายจ้าง (Employer's Liability Insurance)
- (11) การประกันภัยความรับผิดตามกฎหมายของผู้ประกอบวิชาชีพ (Professional Liability Insurance)
- (12) การประกันภัยความรับผิดตามกฎหมายต่อผลิตภัณฑ์ (Products Liability Insurance)

ฯลฯ

สำหรับรายละเอียดของการประกันภัยแต่ละประเภทนักศึกษาจะได้ศึกษาในกระบวนวิชา “การประกันชีวิต” และกระบวนวิชา “การประกันภัยทรัพย์สินและภัยค่าจุน”

4. ความสำคัญของธุรกิจประกันภัย

4.1 ความสำคัญของธุรกิจประกันวินาศภัย

ในการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของมนุษย์จำเป็นต้องอาศัยปัจจัยอำนวยความสะดวกหลายประการ ได้แก่ ที่อยู่อาศัย รถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า และทรัพย์สินอื่น ๆ รวมทั้งความปลอดภัยในทรัพย์สินทั้งหลาย การประกันวินาศภัยเป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้ความคุ้มครองต่อความเสียหายที่จะเกิดขึ้นกับทรัพย์สินของมนุษย์ ทำให้มนุษย์สามารถประกอบกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อความเจริญก้าวหน้าของชีวิตและสังคมด้วย

ความมั่นใจได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นธุรกิจประกันวินาศภัยจึงเป็นธุรกิจที่มีความสำคัญต่อมนุษย์ และกิจกรรมต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นโดยสามารถแยกพิจารณาได้ดังนี้

1) เป็นหลักประกันความปลอดภัยในสังคม มนุษย์ทุกคนมีความต้องการพื้นฐานเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ในขณะที่เดียวกับการเสี่ยงต่อความเสียหายในชีวิตและทรัพย์สินก็เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา การประกันวินาศภัยเป็นหลักประกันที่สามารถรองรับความไม่แน่นอนต่อภาวะความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นได้ กล่าวคือ การประกันวินาศภัยไม่อาจทำให้ความเสี่ยงภัยหมดไปแต่บริษัทประกันวินาศภัยสามารถชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้ในกรณีเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินตามจำนวนความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง ทำให้ผู้ได้รับความเสียหาย (ผู้เอาประกันภัย) สามารถกลับสู่สภาพเดิมหรือเกือบเหมือนเดิม อีกทั้งในการทำประกันวินาศภัยนั้นบริษัทประกันวินาศภัยจะต้องพยายามศึกษาและสร้างระบบป้องกันภัยให้ผู้เอาประกันภัยได้ดำเนินการป้องกันภัยต่าง ๆ อันอาจจะเกิดขึ้นแก่ทรัพย์สินด้วย เช่น การประกันอัคคีภัยของห้างสรรพสินค้า บริษัทประกันวินาศภัยจะระบุให้ห้างสรรพสินค้าต้องติดตั้งระบบดับเพลิงในอาคารหรือจัดมาตรการเพื่อความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน เป็นต้น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการประกันวินาศภัยนอกจากจะเป็นหลักประกันความปลอดภัยให้แก่บุคคลและธุรกิจแล้ว ยังครอบคลุมไปถึงสังคมส่วนรวมด้วยเพราะปัจจุบันประชาชนมีความจำเป็นต้องใช้บริการจากทรัพย์สินในภาครัฐและภาคเอกชน เช่น การใช้บริการในห้างสรรพสินค้า รถประจำทาง โรงแรม โรงภาพยนตร์ และอื่น ๆ ซึ่งล้วนแต่มีความเสี่ยงภัยทั้งสิ้น การทำประกันภัยในทรัพย์สินดังกล่าวจึงส่งผลถึงความปลอดภัยใน ความเสียหายอันจะเกิดแก่ชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนผู้ใช้บริการในสังคมส่วนรวมด้วย

2) ส่งเสริมการให้สินเชื่อในระบบการค้า การที่มนุษย์จะแสวงหาทรัพย์สินมาเป็นสมบัติของตนนั้นสำหรับบางคนแล้วมิใช่เรื่องง่ายนัก ทั้งนี้ด้วยข้อจำกัดด้านการเงินจึงต้องอาศัยการให้สินเชื่อในระบบการค้ามาช่วย แต่การให้สินเชื่อนี้จำต้องมีหลักประกันเพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ให้สินเชื่อ การประกันวินาศภัยจึงได้เข้ามามีบทบาทในการสร้างหลักประกันที่ว่านี้ กล่าวคือ ปัจจุบันการซื้อบ้านและรถยนต์ต้องใช้เงินจำนวนไม่น้อยทำให้บางคนต้องอาศัยระบบการผ่อนชำระโดยการกู้เงินบางส่วนจากธนาคารพาณิชย์หรือบริษัทเงินทุน ในการนี้ธนาคารพาณิชย์และบริษัทเงินทุนจะระบุให้ผู้กู้ต้องทำประกัน

วินาศภัยในทรัพย์สินที่จะกู้เงินไปซื้อเพื่อป้องกันมิให้เกิดหนี้สูญในกรณีที่เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินก่อนที่ผู้กู้จะชำระหนี้ได้ครบถ้วน โดยเมื่อเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินดังกล่าวผู้ให้กู้สามารถจะเรียกชำระหนี้ส่วนที่เหลือจากค่าสินไหมทดแทนซึ่งจะได้รับจากบริษัทประกันวินาศภัย ด้วยวิธีการนี้สามารถจะใช้สำหรับการให้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการขนาดใหญ่หรือแม้แต่การลงทุนร่วมในลักษณะบริษัทข้ามชาติได้ ทำให้ระบบสินเชื่อในทางการค้าขยายตัวได้อย่างรวดเร็ว

3) ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการประกอบธุรกิจ ผู้ประกอบการในธุรกิจใดก็ตามต่างก็มีภาระด้านการจัดการค่อนข้างมากทั้งในด้านการผลิต การจัดจำหน่ายและการบริหารงานทั่วไป โดยเฉพาะในภาวะที่มีการแข่งขันสูงผู้ประกอบการจำต้องทุ่มเทความสามารถเพื่อการปฏิบัติงานอย่างเต็มที่เพื่อการอยู่รอดของธุรกิจซึ่งเป็นเรื่องที่ค่อนข้างเครียด ดังนั้นถ้าต้องให้ผู้ประกอบการมารับภาระในเรื่องการจัดการความเสี่ยงภัยอันอาจเกิดแก่ทรัพย์สินของธุรกิจได้นั้นคงเป็นเรื่องที่ยุ่งยากยิ่ง อีกทั้งอาจเกิดความกังวลใจต่อประสิทธิภาพในการจัดการความเสี่ยงภัยตามที่ตนได้ตัดสินใจปฏิบัติ การทำประกันวินาศภัยจึงเป็นทางเลือกที่ดีในกรณีนี้โดยสามารถรับโอนความเสี่ยงภัยดังกล่าวได้ ถือเป็นภาระการจัดการด้านหนึ่ง และลดความกังวลใจของผู้ประกอบการได้ ทำให้ผู้ประกอบการสามารถปฏิบัติงานด้านอื่น ๆ ได้อย่างเต็มที่ ส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพในการประกอบธุรกิจ

4) ทำให้เกิดเสถียรภาพในการดำเนินธุรกิจ การดำเนินธุรกิจให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้เป็นความปรารถนาของผู้ประกอบการทุกราย แต่ในทางปฏิบัตินั้นบางครั้งก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายเพราะมีอุปสรรคมากมายที่ต้องเผชิญทั้งในเรื่องการแข่งขัน การบริหารงาน และการจัดการความเสี่ยงภัยอันอาจเกิดขึ้นแก่ธุรกิจ ทำให้บางธุรกิจต้องพบภาวะขาดทุน บางธุรกิจต้องหยุดดำเนินการชั่วคราว และบางธุรกิจต้องเลิกกิจการในที่สุด การประกันวินาศภัยสามารถเป็นหลักประกันในการเสี่ยงภัยของธุรกิจได้ในหลาย ๆ ด้าน เช่นการประกันภัยธุรกิจหยุดชะงัก การประกันภัยความรับผิดชอบตามกฎหมายต่อสาธารณชน การประกันภัยความซื่อสัตย์ของพนักงาน เป็นต้น เมื่อมีการประกันวินาศภัยในเรื่องต่าง ๆ ที่ธุรกิจคิดว่าจะมีความเสี่ยงค่อนข้างสูงแล้วก็จะทำให้ธุรกิจสามารถดำเนินไปได้อย่างมีเสถียรภาพ ไม่ติดขัดหรือต้องหยุดชะงักเพราะความเสียหายอันเกิดจากความเสี่ยงภัยนั้น

5) สนับสนุนกิจกรรมด้านการค้าระหว่างประเทศ กิจกรรมด้านการค้าระหว่างประเทศมีความสำคัญยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจเพราะสามารถนำเงินตราเข้าประเทศได้ปีละจำนวนมาก ๆ การประกันภัยทางทะเลจะมีส่วนช่วยให้กิจกรรมด้านการค้าระหว่างประเทศไม่ว่าจะเป็นการนำเข้าหรือส่งออกเป็นไปโดยสะดวกรวดเร็วและมีประสิทธิภาพด้วยการทำประกันภัยเพื่อการคุ้มครองความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นทั้งแก่ตัวเรือและสินค้า โดยที่บริษัทผู้ประกอบการค้าระหว่างประเทศสามารถทำประกันภัยกับบริษัทประกันภัยภายในประเทศแทนการไปพึ่งพาบริษัทประกันภัยต่างประเทศ ถือเป็นการช่วยสงวนเงินตราต่างประเทศไว้ในประเทศได้อีกทางหนึ่งด้วย

4.2 ความสำคัญของธุรกิจประกันชีวิต

มนุษย์ย่อมมีสิทธิ์ในชีวิตตนแต่มนุษย์ทุกคนหนีการสิ้นสุดแห่งชีวิตไปไม่พ้น และกาลเวลาแห่งการสิ้นสุดนั้นเป็นสิ่งที่ทุกคนคาดการณ์ไม่ได้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อใด หากเกิดขึ้นในเวลาอันสมควรเช่นการเสียชีวิตด้วยความชราภาพ การประกันชีวิตก็คงไม่มีความสำคัญเท่าไรนัก แต่ถ้การสิ้นสุดแห่งชีวิตเกิดขึ้นก่อนวัยอันสมควรด้วยโรคภัยไข้เจ็บหรืออุบัติเหตุต่าง ๆ ย่อมส่งผลให้คนที่อยู่เบื้องหลังได้รับความเดือดร้อน ดังนั้นมนุษย์จึงได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการประกันชีวิตเพราะสามารถเป็นหลักประกันเพื่อการบรรเทาความเสียหายที่จะเกิดแก่ผู้ที่อยู่ในอุปการะภายหลังจากที่ตนได้เสียชีวิตไปแล้วได้ ดังนั้นธุรกิจประกันชีวิตจึงมีความสำคัญพอจะแยกพิจารณาได้ดังนี้

1) เสริมสร้างความมั่นคงในชีวิตและครอบครัว มนุษย์ย่อมคาดหวังให้การดำเนินชีวิตส่วนตัวและครอบครัวเป็นไปโดยราบรื่นและมีความสุข แต่ก็บ่อยครั้งที่ต้องพบกับอุปสรรคนานาประการ ทำให้ชีวิตต้องเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ไม่พึงปรารถนา โดยเฉพาะในกรณีที่หัวหน้าครอบครัวเกิดเสียชีวิตโดยฉับพลัน ทำให้สมาชิกอื่นในครอบครัวได้รับความเดือดร้อนเพราะมีอาจช่วยตนเองได้ ในกรณีเช่นนี้หากได้มีการทำประกันชีวิตไว้การแก้ไขปัญหาดังกล่าวก็จะง่ายขึ้น เพราะผู้รับประโยชน์ซึ่งเป็นบุคคลภายในครอบครัวจะได้รับเงินจำนวนหนึ่งเพื่อนำไปใช้บรรเทาความเดือดร้อนสักระยะหนึ่งจนกว่าสมาชิกทุกคนในครอบครัวสามารถปรับตัวเพื่อรองรับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้หรือสามารถนำเงินดังกล่าวไปลงทุนหาประโยชน์เพื่อการครองชีพและดูแลครอบครัวให้ดำเนินต่อไปได้อย่างมั่นคง และสำหรับการซื้อประกันชีวิตบางประเภท เช่น แบบสะสมทรัพย์หรือแบบเงินราย

ปี ผู้เอาประกันภัยสามารถรับผลประโยชน์จากบริษัทประกันชีวิตได้โดยที่ยังมีชีวิตอยู่ ถือเป็นการสะสมทรัพย์ไว้ใช้ในยามฉุกเฉินหรือยามชราเป็นวิธีการสร้างความมั่นคงให้แก่ชีวิตอย่างมีแบบแผน

2) ส่งเสริมให้มีการบริหารเงินได้ในครอบครัว การใช้จ่ายเงินภายในครอบครัวหากบุคคลได้มีการจัดสรรอย่างเป็นระบบโดยสามารถระบุได้ชัดเจนว่า ส่วนใดมีไว้เพื่อการใช้จ่าย ส่วนใดเก็บไว้เป็นเงินออม และส่วนใดนำไปลงทุนเพื่อผลตอบแทนที่เพิ่มขึ้นแล้วก็จะทำให้ชีวิตครอบครัวของบุคคลนั้นไม่ประสบปัญหาด้านเศรษฐกิจส่งผลให้ครอบครัวมีความสุข การประกันชีวิตเป็นวิธีการหนึ่งที่ผู้เอาประกันภัยจะต้องจัดสรรเงินส่วนหนึ่งไว้เพื่อชำระเบี้ยประกันชีวิต และจากเบี้ยประกันชีวิตนี้สามารถก่อประโยชน์ให้เกิดแก่ผู้เอาประกันภัยในแง่ของการบริหารเงินได้ดังนี้

2.1) เป็นการออมเงิน การชำระเบี้ยประกันชีวิตต้องชำระเงินเป็นจำนวนที่แน่นอนภายในเวลาที่กำหนดอย่างต่อเนื่อง ฉะนั้นเมื่อบุคคลใดได้ทำประกันชีวิต บุคคลนั้นก็ต้องจัดสรรเงินรายได้ส่วนหนึ่งเพื่อการชำระเบี้ยประกันชีวิตอย่างสม่ำเสมอ มิเช่นนั้นจะทำให้เสียผลประโยชน์ที่ควรจะได้รับ จึงถือได้ว่าเป็นการออมเงินที่ค่อนข้างมีประสิทธิภาพ

2.2) เป็นการลงทุนประเภทหนึ่ง การชำระเบี้ยประกันชีวิตตามเงื่อนไขที่กำหนดในกรมธรรม์ประกันชีวิตบางชนิดนั้นหากครบระยะเวลาตามที่ตกลงกัน ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์จะได้รับคืนเงินผลประโยชน์ซึ่งจะมากกว่าจำนวนเงินที่ส่งเบี้ยประกันชีวิตทั้งหมด จึงถือได้ว่าเป็นการลงทุนที่ได้รับผลประโยชน์ทั้งในรูปของตัวเงินที่เพิ่มขึ้น และการคุ้มครองความเสี่ยงภัยตลอดระยะเวลาเอาประกันภัย นับเป็นการลงทุนที่คุ้มค่า

2.3) เป็นการใช้จ่ายเงินอย่างมีประสิทธิภาพ การซื้อประกันชีวิตนอกจากจะได้รับความคุ้มครองและได้ดอกผลจากเงินเบี้ยประกันชีวิตที่ส่งไปแล้วยังสามารถนำเบี้ยประกันชีวิตไปหักลดหย่อนเพื่อการชำระภาษีเงินได้ตอนสิ้นปีได้อีกด้วย โดยในปัจจุบันบุคคลสามารถนำเบี้ยประกันชีวิตไปหักเป็นค่าลดหย่อนในการชำระภาษีเงินได้บุคคลไม่เกิน 10,000 บาท

3) ส่งเสริมให้บุคคลมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น การประกันชีวิตจะสามารถช่วยลดความวิตกกังวลเกี่ยวกับความไม่แน่นอนที่จะเกิดขึ้นในชีวิต ทำให้สมาชิกในครอบครัวมีสุขภาพจิตที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์เพื่อความเจริญก้าวหน้าของตนและครอบครัว ประกอบกับการที่ครอบครัวมีความมั่นคงไม่มีปัญหาด้านเศรษฐกิจแล้วจะทำให้สมาชิกในครอบครัวมีโอกาสแสดงความรักและความห่วงใยต่อกัน มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน ให้กำลังใจต่อกันอย่างสม่ำเสมอ ส่งผลให้คุณภาพชีวิตของทุกคนดีขึ้นในที่สุด

4) เป็นหลักประกันให้ธุรกิจดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง การประกอบธุรกิจโดยส่วนใหญ่ต้องอาศัยการกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินเพื่อการลงทุนและการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และหากผู้เป็นเจ้าของธุรกิจหรือผู้บริหารระดับสูงที่เกี่ยวข้องกับการอยู่รอดของธุรกิจต้องเสียชีวิตไปก็อาจทำให้ธุรกิจต้องหยุดชะงักลงด้วยหนี้สินที่มีอยู่ ฉะนั้นการทำประกันชีวิตจะสามารถช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ถ้าเจ้าของธุรกิจหรือผู้บริหารข้างต้นได้มีการทำประกันชีวิต เพราะเมื่อเขาเสียชีวิตไปบริษัทประกันชีวิตจะต้องชดเชยเงินผลประโยชน์ให้แก่ผู้รับประโยชน์เพื่อนำไปชำระหนี้หรือเพื่อนำไปใช้เป็นทุนดำเนินธุรกิจต่อไป

5) เป็นแหล่งระดมเงินทุน บริษัทประกันชีวิตเปรียบเสมือนแหล่งระดมเงินออมจากประชาชนในรูปของเบี้ยประกันชีวิต และเมื่อได้เงินมาเป็นจำนวนมากก็ย่อมจะต้องนำไปลงทุนเพื่อให้ได้รับประโยชน์เพิ่มขึ้น ประกอบกับการชำระเบี้ยประกันชีวิตนั้นต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่องในระยะเวลาที่นานพอสมควร ทำให้บริษัทประกันชีวิตสามารถนำเงินดังกล่าวไปลงทุนได้ค่อนข้างสะดวก จึงเป็นเหตุให้บริษัทประกันชีวิตกลายเป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญแหล่งหนึ่งของประเทศ

5. ความสำคัญของอุตสาหกรรมการประกันภัยที่มีต่อรัฐ

จากการศึกษาถึงความสำคัญของธุรกิจประกันวินาศภัยและธุรกิจประกันชีวิตแล้ว นักศึกษาคงจะพอเห็นภาพความสำคัญของอุตสาหกรรมการประกันภัยว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับสถาบันต่าง ๆ ตั้งแต่สถาบันครอบครัว สถาบันทางเศรษฐกิจ และสถาบันทางสังคม ส่วนรัฐบาลผู้บริหารประเทศมีภาระหน้าที่ในการดูแลความสงบเรียบร้อยและความเจริญก้าวหน้าของประเทศในทุก ๆ ด้านที่สำคัญได้แก่ ด้านเศรษฐกิจและสังคม

ดังนั้นในหัวข้อความสำคัญของอุตสาหกรรมการประกันภัยที่มีต่อรัฐจะขอแยกพิจารณาเป็น 2 ด้านดังนี้

5.1 ความสำคัญต่อรัฐในด้านเศรษฐกิจ

นอกจากอุตสาหกรรมการประกันภัยจะเป็นหลักประกันในการคุ้มครองความเสียหายที่จะเกิดแก่ธุรกิจ ทำให้ธุรกิจดำเนินไปอย่างมีเสถียรภาพที่มั่นคงและมีประสิทธิภาพส่งผลให้เกิดความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจแล้ว อุตสาหกรรมการประกันภัยยังมีความสำคัญต่อรัฐในด้านเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

1) ช่วยขยายการลงทุนในภาคธุรกิจเอกชน การลงทุนเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อความเจริญก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจของประเทศ รัฐบาลได้มีนโยบายด้านการส่งเสริมการลงทุนเพื่อจูงใจให้มีการขยายฐานการลงทุนทั้งในส่วนของนักลงทุนไทยและนักลงทุนต่างชาติ แต่การลงทุนในแต่ละกรณีต้องใช้เงินทุนจำนวนมาก ฉะนั้นหากไม่มีหลักประกันรองรับการขยายการลงทุนดังกล่าวก็จะทำให้นักลงทุนเกิดความกังวลใจโดยเฉพาะนักลงทุนชาวต่างชาติที่ต้องนำเงินมาลงทุนในต่างแดนจำนวนมาก การประกันภัยช่วยเป็นหลักประกันในความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่ชีวิตและทรัพย์สินของผู้ลงทุนดังกล่าว ทำให้ผู้ลงทุนทั้งหลายสามารถตัดสินใจขยายการลงทุนได้โดยสะดวกและง่ายขึ้น เพราะหากเกิดความเสียหายแก่ชีวิตและทรัพย์สินตนก็จะได้รับการชดเชยจากบริษัทประกันภัยในจำนวนที่ใกล้เคียงกับความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง ถือเป็นจัดการความเสี่ยงที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง

2) เป็นแหล่งระดมเงินทุน เนื่องจากรัฐได้เล็งเห็นความสำคัญในการระดมเงินออมของบริษัทประกันภัยจากผู้เอาประกันภัยในรูปเบี้ยประกันภัย ซึ่งบริษัทประกันภัยมีภาระผูกพันในการชำระค่าสินไหมทดแทนหรือเงินผลประโยชน์แก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ตามสัญญาในอนาคต ดังนั้นการลงทุนของบริษัทประกันภัยจำต้องได้รับการดูแลให้เป็นไปในลักษณะที่สอดคล้องกับความเสี่ยงภัย ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยของประชาชนผู้บริโภค ในการนี้รัฐจึงได้กำหนดสัดส่วนการลงทุนโดยได้ระบุให้บริษัทประกันภัยนำเงินส่วนหนึ่งไปลงทุนในกิจกรรมของรัฐเพื่อการพัฒนาประเทศ เช่น การซื้อพันธบัตรรัฐบาล หรือการลงทุนในกิจการรัฐวิสาหกิจ เป็นต้น และส่วนหนึ่งไปลงทุนแสวงหาผลประโยชน์ในอุตสาหกรรมที่มีคุณภาพเพื่อพัฒนาระบบเศรษฐกิจต่อไป

3) ช่วยสงวนเงินตราต่างประเทศ อุตสาหกรรมการประกันภัยที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจระหว่างประเทศจะสามารถสงวนเงินตราต่างประเทศไว้ในประเทศได้จำนวนหนึ่ง ซึ่งมีผลต่อการชำระหนี้ของประเทศและระบบเศรษฐกิจโดยรวม

4) ส่งเสริมให้มีการพัฒนาระบบสินเชื่อเพื่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจ การค้าในปัจจุบันได้อาศัยระบบสินเชื่อเป็นเครื่องมือหนึ่งที่สำคัญในการขยายตลาด ทั้งนี้ เพราะการให้สินเชื่อของธุรกิจทำให้ผู้บริโภคสามารถเป็นเจ้าของทรัพย์สินต่างๆ โดยเฉพาะทรัพย์สินที่มีอายุการใช้งานค่อนข้างนานและมีราคาสูงได้สะดวกขึ้น ข้อจำกัดด้านรายได้มีความสำคัญน้อยลงเพราะสามารถผ่อนชำระได้เป็นเวลานาน ถือเป็นผลดีต่อการขยายตัวด้านการค้าและเศรษฐกิจ แต่การดำเนินงานด้วยระบบสินเชื่อของธุรกิจนั้น ผู้ประกอบการจำเป็นต้องมีหลักประกันเพื่อป้องกันความเสี่ยงภัยอันอาจเกิดขึ้นแก่ทรัพย์สินก่อนที่การผ่อนชำระค่าสินค้านั้นจะสิ้นสุดลง ในการนี้การประกันภัยได้เข้ามามีบทบาทเพื่อรองรับความเสี่ยงภัยดังกล่าว ทำให้ธุรกิจสามารถตัดสินใจขยายตลาดด้วยวิธีการให้สินเชื่อได้สะดวก รวดเร็ว และมั่นใจยิ่งขึ้น

5.2 ความสำคัญต่อรัฐในด้านสังคม

อุตสาหกรรมการประกันภัยมีความสำคัญต่อรัฐในด้านสังคม ดังนี้

1) ลดภาระสังคม ครอบครัวถือเป็นสถาบันขั้นพื้นฐานในสังคม การประกันภัยมีส่วนช่วยให้ครอบครัวมีหลักประกันที่มั่นคง ทำให้สมาชิกในครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่อบอุ่นและมีความเข้าใจต่อกัน โอกาสสร้างปัญหาให้สังคมก็จะมึน้อย ภาระของสังคมที่จะต้องดูแลประชาชนที่มีปัญหาครอบครัวหรือมีปัญหาจากการสูญเสียภายในครอบครัวก็จะลดน้อยลงด้วย

2) มีส่วนช่วยสร้างสมาชิกที่มีคุณภาพให้แก่สังคม จากการที่บุคคลได้เจริญเติบโตภายในครอบครัวที่อบอุ่นและมั่นคง จะทำให้เขากลายเป็นสมาชิกของสังคมที่มีคุณภาพทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และความคิด ส่งผลให้สังคมมีความเข้มแข็งและประเทศชาติมีความเจริญรุ่งเรือง

3) ช่วยให้เกิดระบบการป้องกันภัยในสังคม การทำประกันภัยประเภทต่าง ๆ เช่น การประกันอัคคีภัยและการประกันอุบัติเหตุ นั้น บริษัทประกันภัยจะระบุให้ผู้เอาประกันภัยต้องดำเนินการจัดให้มีระบบป้องกันภัยหรือติดตั้งระบบดับเพลิงอันสมควร เพื่อการป้องกันภัยหรือลดความรุนแรงของความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นได้ นอกจากนี้บริษัทประกันภัยยังได้ให้ความร่วมมือต่อธุรกิจในการพัฒนาระบบการป้องกันภัยให้มีคุณภาพยิ่ง ๆ ขึ้นไป ทั้งนี้เพื่อการลดความเสี่ยงภัยให้เหลือน้อยที่สุด ส่งผลให้สังคมโดยรวมเกิดการสูญเสียทั้งด้านทรัพย์สินและบุคคลลดน้อยลง

4) ช่วยให้คนในสังคมมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น จากการที่บริษัทประกันภัยระบุให้ผู้เอาประกันภัยต้องมีระบบการป้องกันภัยอันสมควร ส่งผลให้โรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ต้องมีระบบป้องกันภัยที่เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพการปฏิบัติงานที่เป็นจริง ทำให้พนักงานได้รับความปลอดภัยในระหว่างการทำงานที่เพิ่มขึ้น มีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดีขึ้น และสำหรับธุรกิจที่ให้บริการ เช่น โรงแรม โรงภาพยนตร์ และห้างสรรพสินค้า ซึ่งมีประชาชนผู้มาใช้บริการเป็นจำนวนมาก เมื่อมีการติดตั้งระบบการป้องกันภัยแล้วก็จะทำให้ประชาชนทั่วไปที่เข้าไปใช้บริการในสถานที่ดังกล่าวมีความมั่นใจและได้รับความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น

อนึ่ง ความสำคัญของอุตสาหกรรมการประกันภัยที่มีต่อรัฐทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคมนั้นจะดำเนินไปได้ด้วยความเรียบร้อยต่อเมื่อธุรกิจประกันภัยทั้งหลายประกอบกิจการของตนในแนวทางที่ถูกต้องบนพื้นฐานของความยุติธรรม มิเช่นนั้นแล้วจะทำให้ประชาชนผู้บริโภคได้รับความเดือดร้อนจากการประกอบกิจการที่ไม่มีประสิทธิภาพของบริษัทประกันภัย ดังนั้นจึงเป็นภาระหน้าที่ของรัฐที่ต้องดูแลให้อุตสาหกรรมการประกันภัยดำเนินไปในแนวทางที่เป็นประโยชน์ทั้งต่อผู้บริโภคและผู้ประกอบการอย่างเป็นธรรม

คำถามท้ายบท

1. จงอธิบายถึงลักษณะที่สำคัญของอุตสาหกรรมการประกันภัย ซึ่งแตกต่างจากอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าทั่วไปหรืออุตสาหกรรมการให้บริการแขนงอื่น
2. ธุรกิจประกันภัยที่ปรากฏอยู่ในประเทศไทยสามารถแบ่งออกได้เป็นกี่ประเภท อะไรบ้าง อธิบาย
3. ท่านคิดว่าธุรกิจประกันวินาศภัยมีบทบาทและความสำคัญอย่างไร อธิบาย
4. ท่านคิดว่าธุรกิจประกันชีวิตมีบทบาทและความสำคัญต่อสังคมไทยในปัจจุบันหรือไม่อย่างไร อธิบาย
5. จงอธิบายถึงความสำคัญของอุตสาหกรรมการประกันภัยที่มีต่อรัฐทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม

*****

เชิงอรรถ

¹ มหาวิทยาลัยรามคำแหง คณะมนุษยศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทยและภาษา
ตะวันออก, พจนานุกรมฉบับเฉลิมพระเกียรติ พ.ศ. 2530, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพฯ :
วัฒนพานิช, 2531) หน้า 613.

² ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรมศัพท์ประกันภัย อังกฤษ - ไทย ฉบับ
ราชบัณฑิตยสถาน แก้ไขเพิ่มเติม, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ : เพื่อนพิมพ์, 2536)
หน้า 111.

³ สมาคมประกันวินาศภัย คณะอนุกรรมการค้ำประกันและวิชาการ, คู่มือวิชา
การประกันภัย, พิมพ์ครั้งที่ 4 (กรุงเทพฯ : ฉลองรัตน์, 2533 - 2534) หน้า 2.